

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

לפני כבוד השופט דן סעדון

התובע: יריב צרי ע"י עו"ד דרחי ובן - שפר

נגד

הנתבעת: כנרת בראשי ע"י עו"ד זיו מאור

פסק דין

תביעה לתשלום פיצוי כספי, פרסום התנצלות ומתן צו למחיקת פרסומים שפרסמה הנתבעת אודות התובע המהווים לטענתו הוצאת לשון הרע כאמור בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק").

רקע

1. התובע הוא פרקליט בפרקליטות מחוז הדרום מזה כשני עשורים. הנתבעת היא עו"ד הפועלת, בין היתר, באמצעי תקשורת שונים וברשתות חברתיות.

2. ביום 29.10.2019 הוגש לבית המשפט המחוזי באר שבע כתב אישום נגד נאשם (להלן: "הנאשם") המייחס לו ביצוע עבירה של מעשה מגונה בנכדתו (להלן: "נפגעת העבירה") בכך שקרא לה לשבת על ברכיו ולאחר שנעתרה לו חיכך את איבר מינו באיבר מינה. באותו הליך הגיעו הצדדים להסדר טיעון בעקבותיו הודה הנאשם בעובדות כתב אישום מתוקן, והורשע. בהיעדר הסכמה לעניין העונש נשלח הנאשם לקבלת תסקיר שירות מבחן. התסקיר שהתקבל היה שלילי. על כן עתר סנגורו של הנאשם לשלוח את הנאשם לקבלת תסקיר משלים. התביעה הותירה את העניין לשיקול דעת בית המשפט. לצורך דיון בעניין זה נקבע דיון ליום 2.7.2020.

3. במועד הדיון לא התאפשר לפרקליטה המטפלת בתיק, עו"ד מורן גז (להלן: "עו"ד גז") להתייצב לדיון והתובע התבקש להחליפה. לקראת הדיון שוחח התובע אודות התיק עם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

המתמחה של עו"ד גז, גבי טלי זאדה והמתמחה שלו מר נדב גיאן (להלן בהתאמה: "טלי"
"נדב" ויחד- "המתמחים"). לטענת התובע, הוא אמר למתמחים כי בעת שסב מושיב את
נכדתו על ברכיו הוא אינו מבצע עבירה וגם אם איבר מינו הזדקר אותה עת, אין הדבר
מהווה סוף פסוק לעניין אחריותו הפלילית.

4. בעקבות השיחה שקיים התובע עם המתמחים פרסמה הנתבעת שלושה פרסומים כדלהלן:
ביום 20.7.2020 פרסמה הנתבעת ברשת "פייסבוק" פרסום בזו הלשון:

"בתפ"ח (תיק פשע חמור) שהתנהל בדלתיים סגורות התבטא עו"ד יריב
צרי מהפרקליטות בשיחות פנימיות כך: "אז מה אתם מגישים כתב אישום
נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו."
(אמירה זו שיוחסה לתובע תכונה להלן: "אמירת התובע"). כך נשלחה ילדה,
קרבת עבירה, חפזית ראש ועו"ד צרי ימשיך לייצג את המדינה בתיקי
עבירות מין"

תגובת הפרקליטות: ראשית יצוין כי מדובר בתיק עבירות מין שהתנהל
בדלתיים סגורות ויש להצר על פרסום תרשומות פנימיות מתוך תיק חסוי.
לגופו של עניין מדובר בדברים שהוצאו מהקשרם, אשר נאמרו ברצף אחר
ממה שהוצג בפנייה, במהלך ניתוח ראיות קיימות בתיק עם מתמחים
והדבר עולה גם מהתרשומת של מי שנכח והיה מעורב באותה שיחה. בכל
מקרה נעשה בירור והלקחים מהאירוע הועברו לנוגעים בדבר" (להלן: "
הפרסום בפייסבוק")

5. ביום 24.7.2020 בשידור בגלי צה"ל בשעות הצהריים אמרה הנתבעת את הדברים הבאים:

"אמירה פדופילית כזו על ידי פרקליט לא יכולה לצאת מהקשרה. אותו
אדם לא יכול לעסוק בתיקי עבירות מין עד שהוא לא יעבור בדיקה אם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

אין בהתנהלותו בעיה פדופילית כזו או אחרת או שמא הוא לא מבין איך

מתנהלים בעבירות מין " (להלן: "הפרסום ברדיו")

6. ביום 24.12.2020 "צייצה" הנתבעת ב"טוויטר" את הדברים הבאים:

"אלון אלטמן פרקליט מחוז הדרום ממנה את יריב צרי לעמוד בראש צוות. צרי זה הפרקליט שבתיק עבירות מין טען " אז מה אתם מגישים כתב אישום נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו. אבל כשפרקליט המדינה מדבר באופן דומה מה נשאר לנו לצפות. פרשת "פרקליטות בושה". ל"ציוק" צורף מייל שנשלח על ידי פרקליט מחוז דרום ולצדו המלים " מי שרוצה להביע את התנגדותה המייל של פרקליט המחוז כולל מספר הטלפון בגוף המייל. תודה" (להלן: "הפרסום בטוויטר").

7. על פרסומים אלה נסבה תביעת התובע. התובע טוען כי הפרסומים מהווים לשון הרע שפורסמה "בכוונה לפגוע" (סעיף 7א ג) לחוק). התובע טען ביחס לפרסום בפייסבוק זה מדובר בפרסום חלקי, מגמתי וחסר תום לב מתוך שיחה מקצועית בינו למתמחים. אופן פרסום חלקי זה יוצר בלב הקורא רושם כי התובע אוהד את מבצע העבירה בעוד שליבו גס בסבלה של נפגעת העבירה. עמדה זו של התובע חלחלה לאופן בו נוהל ההליך והיא מסבירה מדוע נפגעת העבירה "נשלחה חפזית ראש". התובע ציין כי לא צוין בפרסום כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה והורשע ובא על עונשו.

8. ביחס לפרסום ברדיו טען התובע כי השומע מבין מתוכו של כי הנתבעת מייחסת לו הפרעה נפשית של פדופיליה המונעת ממנו לטפל בתיקי עבירות מין, כל עוד לא נשללה האפשרות לקיומה של הפרעה זו, כאשר במקרה כזה יכול הקורא להבין כי התובע אינו מבין כיצד יש להתנהל בתיקי עבירות מין. התובע ער לכך כי הפרסום ברדיו אינו נוקב בשמו במפורש. לדבריו מי שנחשף לפרסום בפייסבוק ועובדי הפרקליטות הבינו או היו יכולים להבין כי הפרסום ברדיו עוסק בו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

9. ביחס לפרסום בטוויטר נאמר כי פרסום זה עורך אנלוגיה בין אמירת התובע להתבטאויות בעלות אופי מיני שיוחסו לפרקליט המדינה בשנים 2008 ו- 2014. אנלוגיה זו, טוען התובע, מופרכת שכן ההתבטאויות שיוחסו לפרקליט המדינה כוונה, לפי הנטען, לבנות שיחו בעוד שאמירת התובע לא כוונה לבני שיחו (המתמחים) אלא נאמרו כחלק מדיון מקצועי שנועד לתכלית דידקטית. על כוונת הנתבעת לפגוע בו באמצעות הפרסום בטוויטר למד התובע בין היתר מכך שלפרסום צורפו פרטי התקשרות עם פרקליט המחוז לצד "הזמנה" להביע התנגדות לקידומו המקצועי של התובע.

10. הנתבעת טענה כי עומדת לה הגנת תום הלב (סעיף 15 (2) לחוק) ביחס לכלל הפרסומים. בנוסף, טענה הנתבעת כי ביחס לפרסום בפייסבוק עומדת לה הגנת "אמת בפרסום" (סעיף 14 לחוק). לטענת הנתבעת, אמירת התובע לא הייתה חלק משיח לימודי מקצועי, כפי שהוא טוען, אלא מדובר בשיקוף של עמדה אישית או מקצועית שלו. תימוכין לכך מוצאת הנתבעת באופן נוהל ההליך בעניין הנאשם על ידי התובע. התובע, נטען, זומן כפרקליט מחליף לדיון טכני באופיו בנוגע לשליחת נאשם לקבלת תסקיר משלים. הא ותו לא. בפועל שב התובע מבית המשפט ובידו הסדר טיעון לעונש ולפיו ירצה הנאשם מאסר בן 9 חודשים. העונש שגובש על ידי התובע, נאמר, אינו נמצא בהלימה לעונש ההולם לו טענה עו"ד גז בטיעוניה לעונש (בין 3-5 שנות מאסר) או בענישה המקובלת לעבירה זו. קולת העונש שגובש בהסדר בו נטל התובע חלק מוסבר על ידי הנתבעת בעמדתו ביחס לעבירה כפי שהיא משתקפת מאמירת התובע.

11. ביחס לפרסום ברדיו טענה הנתבעת כי פרסום זה אינו מזכיר את התובע בשמו. הפרסום הוא חלקי ומהווה הבעת דעה על התנהגות התובע בתפקיד ציבורי (סעיף 15(4) לחוק).

דיון והכרעה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

12. זה יהיה סדר הדיון: ראשית אבחן אם הפרסומים, כמובנם על פי כללי הפרשנות שנקבעו בפסיקה, כוללים לשון הרע על התובע. בכלל זה תיבחן השאלה אם הפרסום ברדיו כולל לשון הרע על התובע הגם שהוא אינו נזכר בשמו בפרסום זה. שנית, והגם שהצדדים לא התייחסו לנושא בסיכומיהם, אבחן האם מדובר בפרסום "אותה לשון הרע" או שמא בפרסומים נפרדים המצדיקים פסיקת פיצוי סטוטורי נפרד. שלישית, אבחן את תחולת ההגנות להן טענה הנתבעת. רביעית, אבחן אם ראוי להעניק לתובע את הסעדים להם עתר בתביעה.

הפרסומים - לשון הרע

13. שניים מתוך שלושת הפרסומים נעשו ברשתות חברתיות. פרסום אחד נעשה ברדיו. הצדדים לא חלקו, ובצדק, על כך כי כיום פרסום באינטרנט וברשתות החברתיות הוא פרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק (רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי טי סי (1995) בע"מ, פ"ד סג(3) 664 (2010); ע"א 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' ברוקר טוב (1.7.2010); רע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו (15.4.2018)).

14. השאלה אם פרסום כולל בתוכו לשון הרע נבחנת על פי משמעות הפרסום בעיני קורא סביר. המבחן מתמקד בשאלה כיצד מבין, או אמור להבין, קורא סביר את הפרסום תוך מתן מובן טבעי ורגיל למילות הפרסום (ע"א 723/74 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא (2) 281,300 (1977)). בניסוח אחר: השאלה אינה מה הייתה כוונת המפרסם אלא מה "המסר" עמו נותר הקורא (ע"א 751/10 פלוני נ' דין – אורבך, פ"ד סה (3) 436, 369 (2012); להלן: "עניין פלוני"). "מסר" זה אינו עולה בהכרח מתוך מילות הפרסום אלא הוא יכול לעלות גם מבין שורותיו (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (4.8.08)). בחינת המסר נעשית על ידי בחינת הפרסום כמכלול, לא רק על סמך המלים המדויקות בהם השתמש המפרסם (ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה (5) 865, 875-6 (2001)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

15. הפרסום בפייסבוק. לטעמי פרסום זה טומן בחובו לשון הרע על התובע. ציטוט אמירת התובע ("אז מה אתם מגישים כתב אישום נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו") שולחת מסר שלילי ביחס לתובע. היא מציגה את התובע שאוחז בדעה אישית או מקצועית הנוטה לבטל את חומרת העבירה של ביצוע מעשה מגונה. ראייה, אם נדרשת כזו, למסר השלילי העולה מפרסום זה ניתן לראות בהתייחסות הנתבעת לאמירת התובע בגדר הפרסום ברדיו כאל "אמירה פדופילית". המסר השלילי מתחזק משעה שמושא הפרסום הוא פרקליט המייצג את המדינה גם בתיקי עבירות מין הידועים במורכבותם ורגישותם. יתר על כן, הצימוד שנערך בפרסום זה בין אמירת התובע לתיאור נפגעת העבירה כמי שנשלחה "חפזית ראש" יוצר בלב קורא סביר הבנה כי מצבה האמור של נפגעת העבירה מצוי בזיקה לדעה האישית או המקצועית בה אוחז התובע כמשתקף באמירת התובע.

16. הפרסום ברדיו. תחילה יש לסלק מן הדרך טענה כי לא ניתן לזהות את התובע מתוך פרסום זה. כידוע הדרישה לזהות את הנפגע מן הפרסום היא דרישה מהותית. מגיש תביעה, הנפגע מן הפרסום, נדרש להראות כי הפרסום מתייחס אליו (ע"א 8345/08 בן נתן נ' בכרי, פ"ד סה (1) 567 (2011)). המבחן שנקבע בעניין זה הוא אם אדם סביר עשוי להבין מתוך הפרסום או הנסיבות החיצוניות או שילוב השניים כי הפרסום מתייחס לנפגע, הגם שהוא איננו מוזכר בשמו. (אורי שנהר, דיני לשון הרע, 4-123 (1997)). בענייננו יכול המאזין הסביר להבין מתוך לשון הפרסום ברדיו והנסיבות החיצוניות האופפות אותו כי הוא מתייחס לתובע, גם אם שמו אינו נזכר במפורש. נזכיר כי 4 ימים לפני הפרסום ברדיו נערך פרסום בפייסבוק בו נזכר התובע בשמו. הפרסום בפייסבוק כלל את תגובת הפרקליטות לפרסום ובה נאמר כי אמירת התובע הוצאה מהבקשה והיא נאמרה בהקשר שונה מן המוצג בפרסום בפייסבוק. הפרסום ברדיו נפתח בהתייחסות הנתבעת לאמור בתגובת הפרקליטות לעניין ההקשר בו נאמרה אמירת התובע. הנתבעת מציינת כי "אמירה פדופילית כזו על ידי פרקליט לא יכולה לצאת מהקשרה" [הדגשות אינן במקור]. מאזין סביר יכול להבין מלשון הפרסום המתייחסת לדברי פרקליט, הנסיבות האופפות פרסום זה הכוללות תגובת פרקליטות לפיה אמירת התובע הוצאה מהקשרה, כי התובע הוא אותו "פרקליט" שאמר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

"אמירה פדופילית" כאמור בפרסום בפייסבוק; אמירה אשר בניגוד לאמור בתגובת הפרקליטות איננה יכולה לצאת מהקשרה (לשיטת הנתבעת).

17. גם הפרסום ברדיו כולל בחובו לטעמי פרסום לשון הרע על התובע. ייחוס "אמירה פדופילית" לתובע ובהמשך נאמר כי התנהלותו מקימה חשד ל"בעיה פדופילית" כל עוד לא הוכח ההפך מקימה בלב המאזין הסביר את רושם כי התובע הוא פדופיל הוא למצער חשוד כבעלת הפרעה של פדופיליה כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר. ודוק. החשדת אדם בפדופיליה ובוודאי ייחוס פדופיליה לאדם, וודאי משגרת כלפיו מסר פוגעני ביותר (לעניין החשדת אדם בפדופיליה ראו: בע"מ 3979/22 פלונית נ' פלוני (1.9.22). "החלופה" לפיה התובע - פרקליט מקצועי וותיק - אינו מבין כיצד מתנהלים בתיקי עבירות מין משגרת אף היא מסר פוגעני במעמדו המקצועי כפרקליט של התובע כפרקליט בכיר וותיק, המייצג את המדינה בין היתר בתיקי עבירות מין.

18. הפרסום בטוויטר – פרסום זה נערך כחמישה חודשים לאחר הפרסומים הקודמים. לטעמי גם פרסום זה כולל בתוכו לשון הרע על התובע. חזרת הנתבעת בפרסום על אמירת התובע, מבלי לציין בפרסום את הקשר הדברים כאמור בתגובת הפרקליטות שב ומעלה למודעות הציבורית את המסר השלילי ששוגר ביחס לתובע בפרסום בפייסבוק ולא עוד אלא שמסר שלילי בגדר פרסום זה איננו "מרוכך" על ידי ציון האמור בתגובת הפרקליטות, לפיה מדובר באמירה שנאמרה בהקשר אחר מזה המוצג בפרסום. לא זו אף זו, האנלוגיה בין אמירת התובע לאמירות בעלות אופי מיני שיוחסו לפרקליט המדינה עשויה ליצור בלב קורא סביר רושם כי אמירת התובע מהווה אף היא אמירה אישית בעלת אופי מיני.

19. לסיכום, אני סבור כי כלל הפרסומים הנדונים בתביעה זו עולים כדי פרסום "לשון הרע" על התובע כאמור בסעיף 1 לחוק.

פרסום "אותה לשון הרע"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

20. התובע עתר לפצותו בסך 100,000 ₪ בגין כל פרסום, היינו כפל הפיצוי הסטטוטורי בהינתן שהפרסומים בוצעו "בכוונה לפגוע" (סעיף 7א (ג) לחוק). סעיף 7 א(ד) לחוק מונע אפשרות לפסוק לנפגע פיצוי ללא הוכחת נזק יותר מפעם אחת בשל "אותה לשון הרע". בנסיבות אלה עולה השאלה אם יש הצדקה לפסיקת פיצוי נפרד, במסלול הסטטוטורי, כתלות במספר הפרסומים. הצדדים לא נדרשו לשאלה זו בסיכומיהם אך מצאתי לדון בה ביוזמתי בשל השלכתה על סוגיית הפיצוי הראוי. שאלה זו נדונה ברע"א 2855/20 פלונית נ' פלוני (6.10.22). בפסק דין זה נקבעו מספר מבחני עזר משלימים להכרעה בשאלה. בין היתר נקבע כי יש לבחון את תוכן הפרסומים והדמיון ביניהם. קיומה של תוספת משמעותית המעצימה פגיעה בנפגע בפרסום חדש לעומת פרסום קודם תגביר את הנטייה לראות בכל פרסום - פרסום נפרד. עוד נקבע כי יש לבחון את הזמן שחלף מפרסום לפרסום. חלוף זמן רב יותר בין פרסום לפרסום יגביר את הנטייה לראות בכל אחד מהפרסומים פרסום נפרד. יחד עם זאת, פרסום זהה בתוכנו לפרסום קודם המתפרסם זמן רב יחסית לאחר הפרסום הקודם עלול לעורר פעם נוספת את הפגיעה והנזק הנגרמים לנפגע. עוד יש לבחון אם ניתן להראות שונות בין נמנעי הפרסומים שאז תגבר הנטייה לראות בכל פרסום כפרסום נפרד.

21. במקרה זה אני סבור כי נכון לראות בכל אחד מהפרסומים כפרסום העומד לעצמו לצורך פסיקת פיצויים. כאמור, הפרסום המוקדם ביותר היה הפרסום בפייסבוק ביום 20.7.2020. הפרסום ברדיו פורסם ימים ספורים לאחר מכן. הפרסום ברדיו כלל תוספת פוגענית בדמות עמדת התובע ביחס לאמירת התובע בה נאמר כי מדובר באמירה פדופילית והחשדת התובע כסובל מ"בעיה פדופילית" (ובניסוח אחר מכך שהוא פדופיל) כל עוד לא הוכיח אחרת או כמי שאינו יכול לייצג את המדינה בתיקי עבירות מין. הפרסומים בפייסבוק וברדיו נעשו לקבוצות שאינן בהכרח זהו. קבוצת העוקבים של הנתבעת בפייסבוק כוללת כמה עשרות אלפים אך אין להשוות בין גודל קבוצה זו לגודל קבוצת המאזינים לתחנת גלי צה"ל בשעות הצהריים. הפרסום בטוויטר נעשה מספר חודשים לאחר הפרסומים הקודמים. חלוף הזמן בין פרסומים זה לפרסומים קודמים שב ומעורר את הפגיעה בתובע אם כי לטעמי הוא אינו כולל תוספת פוגענית בהשוואה לפרסומים קודמים. פרסום זה חוזר על אמירת התובע ועורך אנלוגיה בינה לאמירות בעלות אופי מיני שיוחסו לפרקליט המדינה. על כן הוא יוצר אמנם רושם כי גם אמירת התובע היא בעלת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

אופי מיני אישי (ולא אמירה שנאמרה בהקשר אחר) אך יש לזכור כי יצירת הרושם לפיו מדובר בעמדה אישית או מקצועית של התובע התרחשה בגדר הפרסום בפייסבוק וברדיו. 22. לאחר שקבעתי כי יש בפרסומים – הנפרדים – משום הוצאת לשון הרע על התובע, אפנה לברר את טענות הנתבעת בדבר הגנות העומדות לה.

פרסום בפייסבוק – טענת "אמת בפרסום"

23. הנתבעת טענה ביחס לפרסום בפייסבוק כי עומדת לימינה טענת "אמת דיברתי" (סעיף 14 לחוק), שכן תוכן הפרסום אמת ויש עניין ציבורי בפרסומו. דעתי שונה מדעת הנתבעת.

24. כידוע מרכיב "האמת" בהגנת "אמת בפרסום" נקבע על בסיס מכלול העובדות העומדות בפני בית המשפט. (דנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין אורבך, פ"ד סז (1) 667 (2014); להלן: "דנ"א 2121/12"). הפרסום, נקבע, נדרש לשקף אמת שלא יעדרו ממנה פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים (דנ"א 2121/12 פס' 28 לפסק דינו של הש' גרוניס). בענייננו אינני סבור כי עלה בידי הנתבעת להראות כי הפרסום בפייסבוק הוא "אמת" כאמור.

25. הפרסום כולל שני חלקים. חלקו הראשון נוגע לתוכן אמירת התובע בציון כי זו נאמרה "בשיחות פנימיות". חלקו השני עניינו בקביעה כי נפגעת העבירה נשלחה "חפזית ראש" בעוד התובע ממשיך לייצג את המדינה.

26. התובע איננו חולק על תוכן אמירת התובע כמיוחס לו בפרסום, כי אם על ההקשר בו היא נאמרה. בנסיבות אלה יש להכריע על יסוד הראיות שהוצגו מהו ההקשר בו נאמרה אמירת התובע. ככל ויתברר כי אמירת התובע לא נאמרה כהבעת דעה אישית או מקצועית אלא מדובר בשאלה שהופנתה למתמחים כחלק מניתוח עיוני – דיסקטי של יסודות עבירת מעשה מגונה בראי הראיות בתיק, כי אז המסקנה תהיה כי מן הפרסום בפייסבוק נעדרו פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל, לפיו האמירה מבטאת את ערכיו האישיים או המקצועיים של התובע. במקרה כזה, לא ניתן לקבוע כי הנתבעת עמדה בנטל להראות כי הפרסום בפייסבוק הוא אמת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

27. נקודת המוצא לדיון היא לשון אמירת התובע וההקשר בו נאמרה - שיח בין פרקליט לבין מתמחים - ונסיבות אמירתה (לאתר הרשעת הנאשם במיוחס לו) נוטה לתמוך בגרסת התובע. אמירת התובע הייתה הייתה: "אז מה אתם מגישים כתב אישום נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו". פנייה למתמחים (שאינם מוסמכים להגיש כתבי אישום) בשאלה אם "אתם מגישים כתב אישום" מלמדת לכאורה כי מדובר בשיח תיאורטי - עיוני ולא בשיח בעל נפקות מעשית. גם העיסוק בשאלה אם בנסיבות כאלה או אחרות מגישים כתב אישום בעת שבמקרה הנדון כתב אישום כבר הוגש והנאשם הורשע, מחזקים את המסקנה כי השיח בין התובע למתמחים היה עיוני - דידיקטי גרידא.

28. התובע ציין בתצהיר עדותו הראשית כי בישיבת ההכנה לדיון בתיק התגלו קשיים בעובדות כתב האישום ובדרישת הסיוע הנדרש לצורך הרשעה. על רקע זה אמר התובע למתמחים "בוא נלמד קצת משפטים" ודן עמם ביסודות הנדרשים להוכחת העבירה של ביצוע מעשה מגונה, הכוללת רכיב מטרה והתוספת הראייתית הדרושה להרשעה. במסגרת זו ציין התובע כי סב המושיב את נכדתו על ברכיו אינו עובר עבירה בהכרח, לאור היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו. לאחר שנאמר לתובע כי לסב הייתה זקפה, אמר התובע את המיוחס לו באמירת התובע. במלים אחרות, אמירת התובע הייתה, לגרסתו, חלק משיח דידיקטי עיוני עם מתמחים בקשר הוכחת עבירה של ביצוע מעשה מגונה בראי הראיות בתיק ובהתייחס לצורך להוכחת יסוד נפשי מסוים, אשר לגישת התובע איננו מוכח ברמה הנדרשת רק מעצם כך כי לחשוד בביצוע העבירה הייתה זקפה בעת האירוע. התובע לא נשאל בחקירה נגדית על ההקשר האמור בו נאמרה אמירת התובע. בנסיבות אלה יש לראות בנתבעת כמי שאיננה חולקת כי נכונות גרסתו האמורה.

29. גם נדב ציין בתצהירו כי התובע אמר לו ולטלי במסגרת ניתוח יסודות העבירה של מעשה מגונה גם אם איבר מינו של סב "עומד" והוא מושיב את נכדתו על ברכיו הוא איננו עובר בהכרח עבירה של ביצוע מעשה מגונה לאור היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו. נדב הוסיף כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

"בשום שלב לא הרגשתי נימה של זלזול או חוסר אכפתיות כלפי הילדה קרבן העבירה וברור היה כי המטרה שלשמה התובע שוחח איתנו על התיק הייתה לימודית" (סעי' 9 לתצהיר נדב). בדומה לתובע, גם נדב לא נשאל כל שאלה בחקירה נגדית על ההקשר בו נאמרה אמירת התובע. מכאן שגרסת נדב – המחזקת את גרסת התובע ביחס להקשר אמירת התובע – לא נסתרה והנתבעת מוחזקת כמסכימה לאמור בנקודה זו.

30. טלי, שהייתה כזכור שותפה לשיח עם התובע, העידה ביחס להקשר אמירת התובע. טלי ציינה בעדותה כי "לא היה שום דיון" (עי' 69 ש' 20) אך במקום אחר בעדותה ציינה כי "לא הרגשתי שמדובר על שיח ראייתי בתיק" (עי' 93 ש' 6). הגם שטלי ציינה כי לא הרגישה כי קיום שיח ראייתי בתיק עם התובע (ו"לא זכרה" אם התובע פנה אליה ואל נדבר על מנת "ללמוד קצת משפטים") היא זכרה שהתובע פתח ואמר אם מגישים כתב אישום נגד על סבא שמושיב את נכדתו על ברכיו. במענה לכך אמרה טלי כי לנאשם הייתה זקפה ובתשובה לדבריה אמר התובע את שיוחס לו באמירת התובע (עי' 92 ש' 27-29). יוצא אפוא כי הגם שטלי לא חשה כי נוהל עם התובע שיח ראייתי בתיק, הרי שמתוך הקשר אמירת הדברים בעדותה עולה כי אמירת התובע "אז מה אם עמד לו" נאמר במענה לדבריה של טלי בקשר לראיות בתיק והאפשרות להרשיע את הנאשם על יסוד ראיות אלה בעבירה שיוחסה לו (הגם שהנאשם כאמור הורשע טרם קיום שיח זה).

31. עו"ד אלטמן, פרקליט מחוז הדרום (כתוארו אז) העיד כי הוא מצפה מפרקליטיו כי כאשר "[ש]יש להם מתמחה הם ילמדו אותו. זו המחויבות שלהם.. ופרקליט שלא מלמד את המתמחה שלו חוטא לתפקידו" (עי' 154 ש' 38-36). הוא ציין כי אהבה ללמד היא עניין אשר "מאוד מאפיין אותו (התובע – ד.ס.)" (עי' 159 ש' 28).

32. עולה מן המקובץ הוא כי הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת כי אמירת התובע לא שיקפה עמדה אישית או מקצועית. מדובר באמירה שנאמרה במסגרת שיח עיוני דידיקטי שקיים בינו למתמחים ששיקפה את עמדתו המקצועית של התובע ביחס לראיות הנדרשות לביסוס אחד מיסודות העבירה של ביצוע מעשה מגונה. נובעת מכך המסקנה כי "האמת"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

אותה התיימרה הנתבעת לפרסם נעדרה פרטים המשנים את הרושם המתקבל מן הפרסום באופן כזה שהגנת האמת בפרסום אינה יכולה לעמוד לה.

33. מרכיב נוסף בפרסום בפייסבוק התייחס לקביעה בעניין מצבה של נפגעת העבירה אשר על פי הפרסום נשלחה "חפוית ראש". ממכלול הראיות שהוצגו עולה כי לקביעה זו אין בסיס וממילא לא ניתן לקבוע כי באמת עסקינן. הנתבעת ציינה בסעי' 25 לתצהירה כי לא היה לה קשר או מגע עם נפגעת העבירה או משפחתה לכל הפחות לפני עריכת הפרסום. היא העידה כי נודע לה **מגורים אנונימי** שיצר עמה קשר באמצעות מספר חסוי תוך שימוש במערבל קול כי נפגעת העבירה הייתה "חפוית ראש" [ע' 43 ש' 14-5]. משקלה של גרסה זו של הנתבעת הוא כמשקל נוצה. ראשית, וככל שמדובר במידע המגיע באמצעות הנתבעת מדובר בעדות מפי השמועה. שנית, והוא עיקר, הנתבעת העידה כי זהות מקור המידע אינה ידועה לה. ממילא אין ולא היה בידיה לקבוע את מידת אמינות המידע שנמסר באמצעותו. הנתבעת ביקשה וקיבלה את תגובת הפרקליטות לפרסום. תגובה זו לא התייחסה למצב נפגעת העבירה כך שלא היה בתגובת הפרקליטות כדי לאושש או להפריך את קביעת הנתבעת בדבר מצב נפגעת העבירה; קביעה שכאמור נסמכה על מקור מידע שמידת מהימנותו לא הייתה ידועה לנתבעת עצמה וממילא לא עלה בידיה להוכיח בהליך כי מדובר היה במקור מידע מהימן שאפשר פרסום חלק זה של הפרסום בפייסבוק. להשלמת התמונה העובדתית אציין כי אליזבת שהייתה אותה עת מנהלת מחלקה בפרקליטות, העידה כי איש מהפרקליטות לא היה בקשר ישיר עם נפגעת העבירה וממילא לא היה לאל ידו להעריך את מצבה [ע' 144 ש' 29-28]. עו"ד גז העידה כי שוחחה עם **אמה של נפגעת העבירה** שרצתה כי הנאשם יאסר מאחורי סורג ובריח. עם זאת, ברור לכל בר דעת כי אמה של נפגעת העבירה איננה נפגעת העבירה כאמור בתיאור העובדתי בפרסום בפייסבוק וממילא לא ניתן להקיש מתחושותיה של אם נפגעת העבירה לעניין תחושות נפגעת העבירה כמתואר בפרסום.

34. **לאור כל האמור אני דוחה את טענת האמת בפרסום שהעלתה הנתבעת.**

35. דחיית טענת הגנת אמת בפרסום איננה סוף פסוק. לנתבעת עשויה לעמוד הגנת תום הלב. הנתבעת טענה כי עומדת לה הגנת תום לב בשל חובה שהייתה עליה לבצע את כלל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

הפרסומים מכוח הגנת העיתונאות האחראית (סעיף 15(2) לחוק) ובנוסף טענה בקשר לפרסום ברדיו עומדת לה הגנת תום הלב בשל הבעת דעה על התובע במילוי תפקיד ציבורי (סעיף 15(4) לחוק). אקדים ואומר כי כיוון שהגנת העיתונאות האחראית רלוונטית בדרך כלל במקרים בהם הפרסום אינו אמת או שלא ניתן להוכיח כי הוא אמת הרי שיש לבחון את תחולת הגנה זו לעניין הפרסומים בפייסבוק ובטוויטר שהם בעלי אופי עובדתי (ראו: דנ"א 2121/12, פס' 43 לפסק דינו של הש' גרוניס; דנ"א 2121/12, פס' 6 לפסק דינו של הש' עמית; שנהר לעיל בע' 249). הפרסום ברדיו, אשר לטענת הנתבעת איננו פרסום עובדתי אלא פרסום הבעת דעה, ייבחן במשקפי הגנת סעיף 15(4) לחוק.

הגנת תום הלב

36. הנתבעת טענה כי היא עיתונאית והייתה קיימת לה חובה לעשות את הפרסומים באופן המעמיד לימינה את הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15(2) לחוק. סעיף 15(2) לחוק מקנה הגנה למפרסם שעשה את הפרסום "בתום לב" שעה שהיחסים "בינו לבין האדם שאליה הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום". כנקודת מוצא לדיון יש לזכור כי "בבחינת השאלה אם פעל הנתבע לשם מילוי "חובה עיתונאית" ניתן לתת משקל לעניין היותו עיתונאי, הגם שלעמדתו אין זה תנאי הכרחי לתחולת ההגנה.. התכליות שביסוד מתן הגנה לפרסומים בעלי אופי עיתונאי בנושאים שבהם קיים עניין ציבורי משמעותי... מתקיימת גם ביחס למי שאינו עיתונאי במקצועו". (דנ"א 2121/12, פס' 62 לפסק דינו של הש' גרוניס). אשר על כן, מוקד הדיון לא יהיה בהגדרת הנתבעת כעיתונאית או מי שאינה עיתונאית, שכן להגדרה זו אין חשיבות מכרעת לשם תחולת ההגנה והעיקר הוא אם היה עניין ציבורי משמעותי בפרסום. אוסיף ואניח לטובת הנתבעת, מבלי לפסוק, כי היה בפרסומים בפייסבוק ובטוויטר "עניין ציבורי משמעותי".

37. כתנאי להגנת סעיף 15(2) נדרשת הנתבעת להראות כי היה לה בסיס ראוי ומספק לצורך עשיית הפרסום. לשם כך נדרשת הנתבעת להראות כי עמדה באמת מידה של עיתונאות אחראית וזהירה. זאת בין לצורך ביסוס החובה לפרסום או לצורך הוכחת יסוד תום הלב בעשיית פרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

38. הפסיקה קבעה רשימה לא ממצה של מבחנים על מנת לבחון אם המפרסם פעל לפי אמות מידה של עיתונאות אחראית וזהירה. בין היתר, יש לבחון אם המפרסם הסתמך על מקורות מהימנים ורציניים. ככל שמספר המקורות עליהם נסמך המפרסם רב יותר עולה אמינות המצג העובדתי מן הפרסום ("פרסום שהתבסס על מקורות שבעיני עיתונאי סביר בנעליו של המפרסם בנקודת הזמן הרלוונטית היו נתפסים כבלתי מהימנים, לא יעמוד, ככלל, בסטנדרט של "עיתונות אחראית". ככל שמדובר במקורות רבים יותר, ובלתי תלויים האחד במשנהו, תגבר אמינות המצג העולה מהם. " (עניין פלוני, פסי' 29 לפסק דינו של הש' פוגלמן). המפרסם נדרש, בין היתר, לבצע אימות של העובדות הכלולות בפרסום ובכלל זה לבקש את תגובת הנפגע לפני עשיית הפרסום. עליו לבחון אם הפרסום הוצג באופן מתון ומידתי או שמא בלשון חד משמעית ופסקנית. יש לבחון אם כי הידיעה פורסמה באופן הוגן וסביר שאינו מסלף את המצג העובדתי שעמד לפני העיתונאי.

39. לטעמי הנתבעת אינה יכולה ליהנות מהגנת עיתונאות אחראית ביחס לפרסומים בפייסבוק וטוויטר. הנתבעת העידה כי הסתמכה לפני הפרסום בפייסבוק על מקור מידע בודד שאת זהותו וזיקתו לאירועים לא ידעה ולא הכירה. ממילא לא עלה בידה להראות כי מדובר במקור מידע מהימן. הנתבעת לא ביקשה ולא קיבלה את תגובת התובע לפרסומים מבלי שעלה בידה לציין מניעה אתית, חוקית או אחרת לכך. הנתבעת ביקשה (וקיבלה) את תגובת הפרקליטות לפרסום. עם זאת, תגובת הפרקליטות לא התייחסה למצבה של נפגעת העבירה אך הדבר לא מנע מן הנתבעת לפרסם את קביעתה ביחס למצב נפגעת העבירה, בלי שהיה בידיה קצה חוט מהימן לביסוס קביעה זו.

40. היבט נוסף של הצורך לנהוג בהגינות כלפי מושא הפרסום משתקף בצורך לפרסם תיקון או עדכון של פרסום, אם מתגלה למפרסם כי המידע שבכוונתו לפרסם איננו מדויק. האמור בתגובת הפרקליטות לפיה אמירת התובע נאמר אך בהקשר שונה מזה המוצג מתוך הפרסום ("במהלך ניתוח ראיות קיימות בתיק עם מתמחים") חייבה לטעמי את הנתבעת, כחלק מעיתונאות אחראית וזהירה, לשוב ולבחון לפני עריכת הפרסום בפייסבוק ובעיקר בשים לב לחוסר ידיעתה אודות מהימנות המקור שמסר לה את המידע וחוסר יכולת לגשת למידע הקיים בתיק (בשל ניהולו בדלתיים סגורות) שמא אמירת התובע בהקשר האמור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

בתגובת הפרקליטות עשויה להוביל למסקנה כי המוצג כלפי התובע בפרסום שפורסם לבסוף בפייסבוק חוטא לאמת. לא זו בלבד שלא שמעתי מן הנתבעת כי ניסתה לנסות להבין את אמירת התובע לאור ההקשר אליו התייחסה הפרקליטות אלא להפך. להפך. התרשמתי בעניין זה כי הנתבעת פעלה על פי השקפתה האישית (כעולה מעדותה בבית המשפט והפרסום ברדיו) לפיה הקשר אמירת הדברים על ידי התובע אינו רלוונטי שכן מדובר אמירת התובע פסולה בכל הקשר בו הייתה עשויה להיאמר ("אמירה פדופילית כזו על ידי פרקליט לא יכולה לצאת מהקשרה"). אמנם יכול וזו עמדתה האישית של הנתבעת אך אני סבור כי ממעמדה הנטען כעיתונאית חלה עליה חובה לכל הפחות לנסות להבין את הקשרה המדויק של אמירת התובע לאחר שהפרקליטות הסבה את שימת ליבה לכך וזאת לפני עריכת הפרסום בפייסבוק. הנתבעת לא עשתה כן ולא ניסתה לעשות כן. לטעמי גם בכך חטאה לעקרונות של עיתונאות זהירה ואחראית.

41. גם ביחס לפרסום בטוויטר לא הוכח כי הנתבעת עמדה בכללי עיתונאות אחראית וזהירה. תחילה נזכיר כי הפרסום בטוויטר נערך בזירה תקשורתית שונה מן הזירות בפרסומים קודמים. הוא נערך לאחר חלוף פרק זמן לא מבוטל מן הפרסומים הקודמים (חמישה חודשים). הדברים שנאמרו לעיל ביחס לפרסום בפייסבוק יפים גם ביחס לפרסום זה, שידגש כי בפרסום זה דבק קושי נוסף הנוגעת למידת העיתונאות האחראית שהפגינה הנתבעת. במסגרת פרסום בטוויטר חזרה הנתבעת על אמירת התובע [צרי נ' זה הפרקליט שבתיק עבירות מין טען " אז מה אתם מגישים כתב אישום נגד כל סבא שמושיב על הברכיים את הנכדה שלו? אז מה אם עמד לו. "]. עם זאת, ובמובחן מן הפרסום בפייסבוק, הנתבעת לא צירפה לפרסום בטוויטר את תגובת הפרקליטות לפיה אמירת התובע נאמרה בהקשר אחר מהמוצג בוודאי שלא טרחה לעדכן את הפרסום בטוויטר לאור האמור בתגובת הפרקליטות בניגוד לחובתה כעיתונאית הנוקטת אמות מידה של זהירות ואחריות ביחס לפרסומיה. בנסיבות אלה אין הנתבעת רשאית ליהנות מהגנת עיתונאות אחראית גם ביחס לפרסום בטוויטר.

42. ביחס לפרסום ברדיו טענה הנתבעת כי עומדת לה הגנת תום הלב בכך שהביעה דעה על התנהגות התובע בתפקיד ציבורי. אפתח ואומר כי לטעמי יש לסווג את הפרסום ברדיו כהבעת דעה מצד הנתבעת ולא כדיווח עובדתי על התובע. עם זאת, אינני סבור כי עומדת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

לנתבעת הגנת תום הלב בהקשר לפרסום זה. כידוע, אחד השיקולים הנבחנים לצורך החלת הגנת תום הלב למפרסם שחרג בדבריו מתחום הסביר בנסיבות העניין היא בחינת סגנון הדברים, ניסוחם והשפה בה נעשה שימוש (ע"א 809/89 משעור נ' חביבי, פ"ד מז (1) 1, 10 (1992)). עמד על כך שנהר בספרו בצינו: "על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו. פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע בנפגע מעבר לסביר על פי מסרת ההגנה הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום לבו של המפרסם ואף עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב, אם כי גם פרסום בלשון מתונה עלול לחרוג מהסביר. מאידך גיסא, יצירת דרמטיזציה בפרסום באמצעות הכללה מודעת של פרטים לא מדויקים, או השמטה מכוונת של פרטים חשובים, עשויות להעיד על חוסר תום לבו של המפרסם. ניסוח בוטה ומעליב בצורה בלתי סבירה עשוי להעיד על העדר תום לבו של המפרסם ואף לגרום לכך שלא תעמוד לו החזקה שעשה את הפרסום בתום לב". (שנהר לעיל

בנ' 264)

43. במקרה זה ולטעמי, הבעת דעתה של הנתבעת אודות התובע נוסחה בלשון פסקנית, בוטה, מעליבה וגורפת. הנתבעת מחשידה את התובע (בשל אמירת התובע) כפדופיליה או למצער בהיותו חשוד כפדופיל או למצער כפרקליט החסר הבנה או מקצועיות בניהול תיקי עבירות מין ("אותו אדם לא יכול לעסוק בתיקי עבירות מין עד שהוא לא יעבור בדיקה אם אין בהתנהלותו בעיה פדופילית כזו או אחרת או שמא הוא לא מבין איך מתנהלים בעבירות מין"). ודוק. גם אם ניתן היה להבין מאמירת התובע כי נטייתו האישית או המקצועית היא לבטל כלאחר יד את חומרת העבירה של ביצוע מעשה מגונה, עדיין רב מאוד המרחק בין כך לבין הטחת חשד להפרעה נפשית מסוג פדופיליה או מסקנה גורפת לפיה התובע נעדר הבנה או מקצועיות בהתנהלות בעבירות מין בכלל.

לשון הרע "בכוונה לפגוע"

44. לטעמי פרסומי הנתבעת אודות התובע לא נעשו "בכוונה לפגוע" כאמור בסעיף 7א (ג) לחוק. כידוע לצורך הוכחת "כוונה לפגוע" אין די בהוכחת צפיות בדרגת וודאות גבוהה להתרחשות פגיעה אלא נדרש להראות "קיומו של יסוד נוסף של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע". לשם הוכחת יסוד זה ניתן להתבסס על הלכות שנקבעו ביחס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

לעבירה הפלילית של פרסום לשון הרע (סעיף 6 לחוק). (רע"א 5022/13 הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת, פס' 8 (8.9.2013)). ביחס לעבירה הפלילית נקבע, בין היתר כי, אמת מידה זו של "כוונה לפגוע" תוגשם כאשר המפרסם פועל "מתוך כוונות רעות ומזימות ארסיות" או כאשר מהפרסום עולים "הזדון והרשעות" (ע"א 677/83 בורוכוב נ' יפת, פ"ד לט (3) 205 (1985)).

45. בענייננו טענה הנתבעת כי בינה לתובע לא הייתה היכרות מוקדמת וכי פרסום דרכי ההתקשרות עם פרקליט המחוז נועד להפעיל לחץ שיוביל לטרפוד קידומו המקצועי של התובע. קידום זה היה לצנינים בעיני הנתבעת, נוכח העמדות שייחסה לו בשל אמירת התובע (ע' 61 ש' 34-37).

46. שוכנעתי כי מטרת הנתבעת בעשיית הפרסום בטוויטר הייתה לטרפד את קידומו של התובע. עם זאת, אינני סבור כי ניתן להקיש מתוך כוונת הנתבעת לטרפד את קידומו המקצועי של התובע בשירות הציבורי – קידום שנתפס כבלתי ראוי על ידי הנתבעת נוכח העמדה המשתקפת מאמירת התובע - על כוונתה לפגוע בתובע באופן אישי באמצעות הפרסומים. כידוע, פרסום עשוי לשרת מטרות ציבוריות רצויות. הוא עשוי לעורר את הציבור לפעולות שייטיבו עמו. לעתים "מחיר" פרסום כזה עשוי להיות פגיעה אישית במושא הפרסום. קבלת גישה היוצרת אנלוגיה בין כוונה להשגת מטרה ציבורית הנתפסת כרצויה לכוונה לפגוע במושא הפרסום עשויה ליצור אפקט מצנן על נכונות מפרסמים לעשות פרסומים שתכליתם לעורר הד ציבורי ושינוי חברתי בשל "המחיר" הכרוך בפרסומים אלה, היינו פגיעה אישית במושא הפרסומים "בכוונה לפגוע". הד לגישתי ניתן למצוא בספרו של שנהר (לעיל בע' 153) שם מציין המחבר כי על מנת להוכיח כי לא התכוון לפגוע בנפגע יכול נאשם להביא ראיות המצביעות על כך שהיו מניעים או מטרות אחרות לפרסום, זולת הפגיעה בנפגע, כמו מילוי תפקידו כעיתונאי. נראה כי זהו המקרה שלפני. אמנם, גם קיומה של מטרה עיקרית לגיטימית לפרסום אינה שוללת אפשרות שהמפרסם כיוון לפגוע גם בשמו הטוב של הנפגע, אך כאמור הדברים טעונים הוכחה מיוחדת. במקרה זה הם לא הוכחו להנחת דעתי. לאור האמור אני דוחה את עתירת התובע לפסוק לו כפל הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בסעיף 7 א(ג) בגין כל אחד מהפרסומים.

הפיצוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

47. לצורך קביעת גובה הפיצוי פותחה לצד ההקלות הסטטוטוריות הקבועות בחוק גם רשימה לא ממצה של שיקולים ובכלל זה היקף הפגיעה שנגרם לתובע, ההשפלה והסבל שהיו מנת חלקו, יש להביא בחשבון את טיב הפרסום, היקפו ומידת אמינותו וכן התנהלות הצדדים (ראו: רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510; שנהר לעיל בע' 375). במקרה שלפני ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הצריכים לעניין, אני מוצא לחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך כולל של 85,000 ₪.

פרסום התנצלות

48. התובע עתר להורות על חיוב הנתבעת לפרסם התנצלות. לאחר ששקלתי את השיקולים הצריכים לעניין מצאתי לדחות עתירה זו מהטעמים הבאים: ראשית, סעיף 9 לחוק איננו מסמיך את בית המשפט במפורש לחייב את המפרסם לשון הרע בפרסום התנצלות. תיקון תשכ"ב לחוק הציע להסמיך את בית המשפט לחייב את המפרסם להתנצל בפני הנפגע אך הכוונה נזנחה, כיוון שלהתנצלות אין ערך אם איננה נעשית מרצון (שנהר לעיל בע' 360). במקרה זה, התרשמתי מתוך התבטאויות הנתבעת בהליך וכן התנהלותה לפני ולאחר הגשת התביעה כי ספק רב אם פרסום התנצלות עולה בקנה אחד עם רצונה ומשכך וכאמור ספק אם קיים ערך כלשהו להתנצלות כזו. לכך יש להוסיף, כי הענקת כוח לתובע לנסח עבור הנתבעת את תוכן ההתנצלות עלול לגרום לכלול בהתנצלות דברים המנוגדים להשקפת עולמה (עניין פלוני פס' 130 לפסק דינו של הש' רבלין). עוד יש להביא בחשבון כי המידע המתוקן אמור להגיע ממילא לידיעת הציבור בדרכים אחרות ולכך שפסיקת פיצוי לבדה, ללא התנצלות, אמורה להספיק על מנת לכפר על הפגיעה השמו הטוב של התובע. לאור האמור אני דוחה את עתירת התובע לחייב את הנתבעת לפרסם התנצלות.

הסרת פרסומים

49. התובע עתר לחייב את הנתבעת למחוק את הפרסומים בפייסבוק וטוויטר. נקודת המוצא המקובלת היא כי שמקום בו הוכרעה שאלת האחריות לחובת המפרסם, ונקבע כי הפרסום מהווה לשון הרע שאינה חוסה תחת מי מן ההגנות הרי שכלל יש לתת צו מניעה קבוע האוסר על הפרסום (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג (3) 840 (1989)). בספרות הובעה עמדה לפיה משעה שהוכח כי בפרסום אסור עסקינן הרי שמתן צו מניעה אינו רק מתחייב אלא שבית המשפט נעדר סמכות לא לתתו ולהסתפק חלף זאת בפסיקת פיצויים (חאלד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור, דיני לשון הרע – הדין המצוי והדין הרצוי, 420 (2019)).
ביחס לעמדה אחרונה זו הובעה בפסיקה עמדה הגורסת כי כיוון שזכותו של נפגע עוולה לקבל סעד של ציווי אינה מוחלטת, אלא מהווה פרי איזון בין ערכים מתנגשים הרי שלבית המשפט נתונים הסמכות ושיקול הדעת להימנע ממתן סעד של ציווי (ע"א 1726/21 בכרי נ' מגנאג'י, פסי' 79 לפסק דינו של הש' עמית). לצורך הכרעה יש לבחון את היחס בין הפרסום בכללותו לבין החלק המהווה לשון הרע בהיבט הכמותי (נפחה של לשון הרע) והאיכותי (עד כמה נסב הפרסום על החלק הפוגעני שבו) וכן האם ניתן להפריד בין החלק הפוגעני בפרסום לחלק שאיננו פוגעני.

50. במקרה דנא אני סבור כי אין מנוס מלהורות על הסרת הפרסומים בפייסבוק ובטוויטר. ראשית, וכפי שנקבע בדעת רוב בע"א 1726/21 לעיל, הותרת פרסומי הנתבעת ברשתות החברתיות על כנם יוצרת פגיעה מתחדשת בתובע ובנסיבות המעוררות ספק אם אכן פסיקת פיצוי על נזק שכבר נגרם לשמו הטוב לתובע יהיה בה די. שנית, עיון בפרסומים בפייסבוק ובטוויטר מלמד כי חלק הארי (כמותית ואיכותית) בפרסומים אלה נסב על אמירת התובע. השמטת חלק זה בפרסומים איננה אפשרית מבלי לעקר מפרסומים אלה את המשמעות שביקשה הנתבעת להעניק להם.

51. לאור האמור אני מקבל את בקשת התובע ומורה לנתבעת למחוק תוך 60 ימים ממתן פסק דין זה את הפרסומים בפייסבוק ובטוויטר.

התוצאה

52. לאור כל האמור תביעת התובע מתקבלת במובן זה שאני מחייב את הנתבעת לשלם לו פיצוי כולל בסך 85,000 ₪ והוצאות משפט בסך 15,000 ₪. אני מורה לנתבעת להסיר את הפרסומים הנוגעים לתובע בפייסבוק ובטוויטר תוך 60 יום ממתן פסק הדין. בנסיבות העניין אני דוחה את דרישת התובע להורות לנתבעת לפרסם התנצלות כלפיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 58381-10-21 צרי נ' בראשי

ניתנה היום, בייז סיוון תשפ"ד, ב23 יוני 2024, בהעדר הצדדים.

דן סעדון

דן סעדון

